

РЕШЕНИЕ

№ 4029

гр. София, 06.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 15.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **3090** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за съдебната власт и Закона за МВР.

Делото е образувано по жалбата от И. К. Ч., срещу Заповед № ЧР – 48 от 25.03.2010 г. на главния Д. на Г. Д. „О.” П. Министерството на П., с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя на длъжността „сътрудник по охраната” в Областно звено „О.” С. - град, поради придобиване право на пенсия, П. условията на чл. 69, ал. 3 КСО.

Подателят на жалбата твърди незаконосъобразност на заповедта, като приема, че разпоредбата на чл. 245, ал. 1, т. 13 ЗМВР е във връзка с нормата на т. 1 от същата разпоредба. Сочи, че: към момента на прекратяване на правоотношението му е бил на възраст 50 г., а не на 60 г.; не е отправял искане за прекратяване; органът по назначаване е следвало да поиска съгласието му. Пзовава се на Тълкувателно постановление № 6/2007 г. на ОС на ВАС и твърди, също, че: т.13 на чл. 245, ал. 1 ЗМВР противоречи на чл. 69, ал. 2 КСО; прекратяването на правоотношението е в нарушение на чл. 106, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител, понеже самият ЗМВР съдържа разпоредби, които препращат към специалния закон. Освен това, като процесуално нарушение изтъква и това, че правоотношението е прекратено по предложение на директора на Апелативна Д. – С., П. ГД „О.”, но такава апелативна Д. не е

регламентирана в Правилника за устройството и дейността на последната, както и че незаконосъобразно е прекратено правоотношението по реда на чл. 69, ал. 2 КСО, защото преди това жалбоподателят вече е бил пенсиониран от МВР..

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата и заявява претенция за присъждане на разноски.

Юрисконсултът - пълномощник на ответника изразява становище за неоснователност на жалбата, съответно за законосъобразност на акта. Желаете юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено следното.

Жалбата против заповедта е подадена в срок от надлежна страна, срещу годен за оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Жалбоподателят И. К. Ч. е заемал длъжността „сътрудник по охраната” в Областно звено „О.” С. – град, към ГД „О.” П. Министерството на П.. С оспорената Заповед № ЧР – 48 от 25.03.2010 г. органът по назначаването е прекратил по своя инициатива служебното правоотношение с Ч., на основание чл. 245, ал. 1, т. 13 ЗМВР, поради придобиване право на пенсия П. условията на чл. 69, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване.

Административен съд С. - град, намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган (чл. 246, т. 2, вр. чл. 186, ал. 1 ЗМВР, вр. чл. 293, ал. 2 ЗСВ), П. съобразяване с относимата материалноправна норма, в установената форма и П. спазване на административнопроизводствените правила. Не са налице твърденията от оспорващия пороци на заповедта, респ. отменителни основания по смисъла на чл. 146 АПК.

Според разпоредбата на т. 13 в чл. 245, ал. 1 ЗМВР (ДВ, брой 69/2008 г.), която е действала към момента на издаване на процесната заповед, органът по назначаване разполага с правомощието по своя инициатива да прекрати служебното правоотношение с държавен служител в МВР, П. придобиване право на пенсия, П. условията на чл. 69 от Кодекса за социалното осигуряване. Преценката си за законосъобразност на такъв акт Съдът съобразява с чл. 169 АПК, като проверява, дали административният орган е компетентен, разполагал ли е с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административните актове. П. прекратяване на правоотношението на това основание не е необходимо кумулативното наличие и на условието за възраст, по смисъла на чл. 245, ал. 1, т. 1 ЗМВР, както и съгласието на държавния служител (т. 2, ал. 245, ал. 1 ЗМВР). Касае се за различни основания за прекратяване, които нямат връзка помежду си. Не може да бъде споделено и твърдението за приложимост на чл. 106 ЗДСл. поради факта, че ЗМВР съдържа разпоредби, препращащи за неуредените въпроси към общия закона, който урежда статута на държавните служители. Препращането е само по отношение на реда (процедурата), но не и по отношение материалноправните предпоставки. Обратното би означавало, че специалната

норма на т. 13, чл. 245 ЗМВР е неприложима и излишна.

От данните за осигурителния стаж (удостоверения на л. 26, л. 34, л. 38) се установява, че към дата 01.04.2010 г. жалбоподателят е имал общо стаж 25 години, 1 месец и 16 дни. Съгласно чл. 69, ал. 2 КСО държавните служители, осъществяващи дейността по О. на съдебната власт, по чл. 391 ЗСВ П. уволнение придобиват право на пенсия, независимо от възрастта, П. 25 години осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като държавни служители по ЗМВР и по ЗСВ. Не се спори по делото и се установява от цитираните удостоверения, че жалбоподателят е изслужил в МВР 18 г., 7 месеца и 18 дни, в ГД „О.“ – 6 г., 5 м. и 30 дни и този стаж, общо е в размер на 25 г., 1 месец и 18 дни, т.е. по – голям от две трети от 27 години, 3 месеца и 20 дни, колкото е общият му осигурителният му стаж. В случая стажът е придобит като служител на МВР и като служител на МП.

Обстоятелството, че предложението (л. 15), послужило като формално основание за започване на административното производство е подписано от длъжностно лице, посочено като ръководител на апелативна Д. не опорочава акта за прекратяване на правоотношението. Това предложение не е елемент от фактическия състав, оформящ издаването на заповедта и не обвързва органа по назначаването. От друга страна от значение са фактическите данни, изложени в предложението, а не това, дали правилно, от гледна точка структурата на ГД „О.“ е посочено наименованието на регионалната Д..

Неоснователно е и възражението, че незаконосъобразно е прекратено правоотношението по реда на чл. 69, ал. 2 КСО, защото преди това жалбоподателят вече е бил пенсиониран от МВР. Разпоредбата на чл. 69 КСО, към която препраща ЗМВР е в сила от 2005 г., а правоотношението като служител в МВР, ако се съди по данните от удостоверението (л. 38) е било прекратено на 31.05.2000 г. Доказателства за основанието на това прекратяване не са представени от жалбоподателя, а тежестта за това установяване е негова (чл. 154, ал. 1 ГПК). Освен това, нито ЗСВ, нито ЗМВР или КСО съдържат забрана за прекратяване на правоотношение, поради наличие на предишно пенсиониране, още повече, че основанията в случая са различни. Необходимо и достатъчно условие е да са налице съответните материалноправни предпоставки. Повторното пенсиониране е от значение за размера на пенсията, който се определя по друг ред, регламентиран също в КСО.

Наличието на безспорни материалноправни предпоставки за издаване на заповедта обосновават извода, че Заповед № ЧР – 48 от 25.03.2010 г. като правилна и законосъобразна, постановена от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, П. точно прилагане на относимите материалноправни разпоредби следва да бъде оставена в сила.

Така очертания изход на съдебния спор определя претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение като основателна. Подателят на жалбата следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв., определено на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. чл. 8, вр. чл.

7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 143, ал. 4 АПК Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването, направено с жалбата на И. К. Ч., срещу Заповед № ЧР – 48 от 25.03.2010 г. на главния Д. на Г. Д. „О.” П. Министерството на П..

ОСЪЖДА И. К. Ч. – ЕГН: *, с адрес: гр. С., ж.к. „Красно С.”, кв. „Борово”, блок 10, вход „А”, . 1, ап. 3 да заплати на Г. Д. „О.” П. М. на П. юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. (сто и петдесет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: